

NIKOS KAZAN- ÇAKIŞ

KARDES KATİLLERİ

5. BASKI

Çeviri: HÂRUN ÖMER TARHAN

♥ can
modern

NIKOS KAZANCAKIS

KARDEŞ
KATİLLERİ

(ÖZGÜR OLMAK İSTEDİM DİYOR.
ÖLDÜRÜN ONU!)

Can Modern

Kardeş Katilleri, Nikos Kazancakis

Yunanca aslından çeviren: Hârun Ömer Tarhan

I aderfofades

İlk baskı: Ekdoseis Kazantzaki, 1963

Bu çeviride kaynak alınan baskı: Ekdoseis Kazantzaki, 2009

© 1985, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Yayınları'nda 1. basım: *Kardeş Kavgası*, 1985

5. basım: Nisan 2023, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Dilara Alemdar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5959-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

NİKOS KAZANCAKİS

KARDEŞ
KATİLLERİ

(ÖZGÜR OLMAK İSTEDİM DİYOR.
ÖLDÜRÜN ONU!)

ROMAN

Yunanca aslından çeviren

Hârun Ömer Tarhan

♥can

Nikos Kazancakis'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yeniden Çarmıha Gerilen İsa, 1982

Zorba, 1982

Kaptan Mihalis, 1993

El Greco'ya Mektuplar, 2003

Günaha Son Çağrı, 2003

İspanya, Yaşasın Ölüm, 2019

Yokuş, 2022

NİKOS KAZANCAKİS, 1883'te Girit'in Kandiye kentinde doğdu. Atina Hukuk Fakültesi'ni bitirdikten sonra hukuk doktorasını veren Kazancakis, felsefi açıdan ünlü düşünür Henri Bergson'dan etkilendi. Lenin Barış Ödülü'ne değer görüldü; 1957'de Nobel Edebiyat Ödülü'nü bir oy farkla kaybetti. Goethe ve Dante'nin yapıtlarını Yunancaya çevirdi; Homeros'un *Odysseia* destanına 33.333 dizelik bir devam yapıtı yazdı. Türkçeye çevrilen yapıtları arasında *Kaptan Mihalis*, *El Greco'ya Mektuplar*, *Günaha Son Çağrı*, *Yeniden Çarmıha Gerilen İsa* ve *Zorba* sayılabilir. Kazancakis, altmışlarındayken İkinci Dünya Savaşı yıllarında kaleme aldığı *Zorba* romanıyla uluslararası üne kavuştu. 1957'de öldüğünde, doğduğu kent Heraklion'daki kale burçlarından birinin altına gömüldü. Mezar taşına, "Hiçbir şey ummuyorum, hiçbir şeyden korkmuyorum, özgürüm," sözleri yazıldı.

HÂRUN ÖMER TARHAN, İYTE'de Fizik, Hacettepe Üniversitesi'nde Felsefe, Ankara Üniversitesi'nde Yunan Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü. Yunanistan devlet bursuyla Selanik Aristoteles ve Atina Kapodistrian Üniversiteleri'nde Yunan Dili ve Kültürü öğreniminin ardından Onassis bursuyla Girit Üniversitesi Felsefe ve Toplum Bilimleri bölümünde Eski Çağ Felsefesi üzerine çalıştı. Japon Vakfı'nda Japonca, Goethe Enstitüsü'nde de Almanca öğrendi. Nikos Kazancakis, Hazret İna-yet Han, Umberto Eco, Panos Çelebis, Dionysios Solomos gibi yazarların yapıtlarını Türkçeye çevirdi. Yunanistan Büyükelçiliği'ndeki basın danışmanlığı görevinin ardından yeniden memleketi Datça'da yabancı dil dersleri vermektedir. Uzun yıllardır aikido ve kipsel müzikle uğraşmaktadır.

Dedim badem ağacına,
Tanrı'dan söz et bana;
Ve duruverdi çiçeğe,
badem ağacı birdenbire.

Ve Tanrı buyurdu:
Beni arayan, beni bulur;
Beni bulan, beni tanır;
Beni tanıyan, beni sever;
Beni seveni, severim;
Sevdiğimi, öldürürüm.

Ermiş Seyit Ali (9. yy.)

I

Kastelo'da güneş doğmuş; damları, inişli çıkışlı sokakları ışık basmış; dahası taşıp dolambaçlara dökülmüş; köyün kaba çirkinliğini acımasızca açığa çıkarıyordu. Yaban ve kül rengiydi, kuru taş duvardı evleri, alçaktı kapılar, kapkaranlık evlerin içine iki büklüm girilirdi. Avlular yük hayvanı dışkısı, gübre ve ağır mı ağır insan teri kokuyordu. Hiçbir evin avlusunda ağaç yoktu; ne kafeste öten bir kuş vardı, ne de bir kök fesleğen ya da kırmızı karanfiliyle pencere önünde bir saksı; her yerde taş üstünde taş vardı. İşte bu taşlar arasında yaşayan ruhlar da katı ve konuk sevmezdi. Bütün dağlar, evler ve insanlar hep aynı sert kayadan olmaydı.

Seyrek de olsa bu köyde, o zamanlar daha iyi günlerindeyken, yaradılışlarına aykırı da olsa bir kakhahanın işitildiği olurdu, ancak bu büyük arsızlık karşısında yaşlılar kaşlarını çatarak dönüp baktıklarında kakhaha kesiliverirdi. Gelgelelim o görkemli yortular, Noel, Apukurya¹ ya da Paskalya çattığında ve bu bahtsız insancıklar az da olsa daha çok yediklerinde ve daha çok içtiklerinde sevinç bilmez boyunlarını doğrultup şarkı söylerlerdi,

1. Apokriyes, ortodoks Hıristiyanların et kesimi karnavalı. (Ç.N.)

ama ne ağıtlar! Hep aynı telden, i parçalayan ağızdan ağıza dolaşan ağlamaklı ağıtlar terennüm eder, bitmek nedir bilmezdi! En eski korkular, kıyımlar, kölelikler ve dahi yüzyıllık açlık! şarkılarında, gözyaşlarından daha çok yaşamlarının güç koşulları, binlerce yıldır üzerlerinden geçen açlık ile ölüm ve sırtlarına vuran kırbaç döküldü; ama onlar kaya korukları gibi sert, boz kayalardan filizlenmişlerdi ve dünya durdukça da bu taş kafalı Epirililer bu düşman kayalardan ayrılmayacaklardı.

Bedenleri ve ruhları bu taşların rengine bürünmüş ve sertliğini almıştı; onlarla bir olmuştu, hep birlikte ıslanıyorlardı yağmurda, kavruluyorlardı güneşte ve üşüyorlardı karda. Ha insandı hepsi, ha taş. Bir adam ile bir kadın yalnızlıklarından kurtulup da, papaz onları evlendirmeye geldiğinde, birbirlerine söyleyecek sevecen sözleri olmazdı, bulamazlardı; kaba kıldan keçenin altında birleşiverirdiler. Yalnız tek bir şey olurdu akıllarında: ocuk yapıp bu taşları, dağları ve açlığı devretmek.

Kadınlar çok, erkeklerse azdı; evlenip de karılarının karnına bir oğlan bıraktıkları gibi gözlerini uzaklara diker ve giderlerdi, yoksa nasıl yaşayacaklardı bu kayalık ve çorak ölkede? Çok uzaklara gider ve geri dönmekte gecikirlerdi, onları anlatırdı büyük bir serzenişle “uzun yolun kayıkıları, geç olur geri dönüşleri” türküsü; çünkü kadınlarını hepten bir başlarına bırakırlardı, onlar da sararıp solar, memeleri sarkar, dudaklarının üstünde kıllar çıkar ve gece uykuya daldıklarında üşürlerdi.

Tanrı'ya, rüzgärlara, kara ve ölüme karşı verilen savaş onların yaşamlarıydı; işte bu yüzden kardeş katli patlak verdiğinde Kastelolular ne şaşırdılar ne de korktular, gündelik alışkanlıklarını dahi değiştirmediler. Yalnızca o güne dek ilerinde ağır ağır kaynayan gizil ve dilsiz her ne varsa patlamış ve arsızca gemi azıya almıştı; dizginlenmeden göğüslerinden fışkırıyordu insanın en ilkel öl-

dürme dürtüsü. Herkesin yıllardır yok yere kin beslediği bir komşusu, bir arkadaşı, dahi bir kardeşi vardı; kimi zaman kendilerinin bile bilmediği kin yıllarca birikmiş akacak bir yol bulamamıştı ve işte şimdi birdenbire tüfekler ve el bombaları dağıtılıyordu, tepelerinde şanlı şerefli bayraklar dalgalanmaktaydı. Papazlar, subaylar, gazeteciler komşularını, arkadaşlarını ve kardeşlerini öldürsünler diye onlara antlar içirtiyor ve haykırıyorlardı: Din ve vatan sağ olsun! Cinayet, insanın en eski gereksinimi, daha yüce ve gizemli bir anlama bürünüyordu ve gayrı başlanmıştı kardeş avı.

Kimileri takmış kafalarına kızıl bereleri ve kendilerini dağlara vurmuş; ötekilerse tabur tabur köylere yerleşmiş, gözlerini devrimcilerin yatağı olan Kartaltepesi'nin doruklarına dikmişti. Kimileyin kızılbereliler bayır aşağı haykırarak koşturuyor, kimileyin de karabereliler saldırıyordu ve gövdeler çarpışınca başlıyordu işte o tatlı kardeş katli. Kadınlar dahi saç baş dağıtmış halde avlulardan fırlıyor, erkekleri kışkırtmak için damlara tırmanıp çığlıklar atıyordu. Köyün köpekleri bile uluyor, sahiplerinin ardından dilleri dışarda koşturuyor ve onlar da ava katılıyordu, ta ki gece çöküp de insanları yutana dek.

Bir tek kişi vardı silahsız, aralarında dikilen, açmıştı bomboş kollarını umutsuzca, köyün papazı Yanaros. Bir sağa bir de sola bakınıyordu, ne yana doğru gideceğini bilmiyordu; gece gündüz tek bir şey vardı kendine sorduğu, o da şuydu: İsa yeryüzüne incek olsa kimlerin yanında yer alırdı? Karalarla mı? Kızılılarla mı? Yoksa o da ortalarında dikilip kollarını açarak bağırır mıydı? "Kardeşler, kardeş olun! Kardeşler, kardeş olun!" İşte, Tanrı'nın Kastelo'daki gölgesi Papaz Yanaros da kollarını açıp haykırarak aynı O'nun gibi dikiliyordu. Gelgelelim yanından geçip giderken, karalar da kızılılar da, hepsi ama hepsi bağırıyordu ona, yuhalıyorlardı:

“EAM Bulgar’ı¹, hain, bolşevik!”

“Dolandırıcı, faşist, alçak papaz!”

Papaz Yanaros da kafa karışıklığıyla ağır ağır başını sallayıp geçiyordu. “Teşekkürler sana, yüce Tanrım,” diye mırıldanıyordu, “savaşmam için beni böylesine tehlikeli bir göreve yolladığın için teşekkürler sana; herkesi seviyorum ama kimse beni sevmiyor, yine de buna dayanıyorum. Ama kaldıramayacağım yükü verme bana yine de yüce İsa, ne bir mandayım ne de bir melek, yalnızca insan; daha ne zamana dek dayanabilirim? Bir gün pes edebilirim, bunu sana söylediğim için başıyla beni, ama kimi zaman unutup meleklerden dahi istediğinin daha çoğunu insandan istersin.”

Sabahleyin uyandığında hücresinin küçük penceresini açardı ve tam karşısında sarp kayalık Kartaltepesi’ni görürdü susuz, ağaçsız, kuşsuz, her yer taş. Bir iç çekerdi ve akli yetmiş yıl önce doğduğu ötedeki, çok uzaklardaki, Karadeniz’in kumluk kıyılarından birindeki varlıklı köyü Ai-Konstantinos’a gidip gelirdi. Nasıl bir huzur, nasıl bir mutluluk vardı, Tanrı ne de çok özenmişti buraya! Kuşkusuz, köyün kilisesinin *ikonostaz*’ındaki² İsa’nın solunda yer alan büyük ikonanın betimlediği şey ikona ressamının kendinden geçerek Tanrı’dan esinle çizdiği bir düş değil, gerçeğin ta kendisiydi: Köyün koruyucu ermişi, havari dengi Konstantinos yumurta dolu bir kuş yuvası biçimindeki köyü avucunda tutuyor ve Tanrı’nın ayakları ucuna bırakıyordu. Bir de mayıs olup da bu ermişin yortusu gelip çatığında, o ne sarhoşluktu ki şarapsız ve ne huşuydu ki bütün köyü saran! Öyle ki,

1. 1941’de Nazilerin Yunanistan’ı işgaline karşı, kurucularının çoğu Yunanistan Komünist Partisi KKE’den olan Ulusal Bağımsızlık Cephesi. (Ç.N.)

2. (Yun.) İkonalarla süslü tahta ya da örtü, kilisede sahin ile mihrabi birbirinden ayıran *teblo*. (Ç.N.)

herkes gündelik kaygılarını ardında bırakır, insan biçimli solucan olduklarını unuttur ve rengârenk kocaman kanatlarıyla göğe yükselirdi. “Öyleyse insan, acaba insan olmayı aşabilir mi?” diye soruyordu kendine papaz Yanaros. “Olabilir, olabilir,” diye yanıtlıyordu yine kendisi; anca bir ya da iki saatliğine ya da olsa olsa koca bir gün, daha çoğu değil; ama bu bile yeter. Bu sonsuzluk demek olsa gerek, sıradan insanların Cennet dediği Tanrı Ateşi’ymiş demek.

Pek çok kez girmişliği vardı Papaz Yanaros’un bu cennete, bu yaban kayaköyde her sabah onu anımsıyordu; düşünceleri ötelere yelken açıyor, Karadeniz kıyılarına geri dönüyordu. *Anastenaris*’ler¹ adında yedi üyeli bir kutsal kardeşlik cemaatleri vardı köyde; başkanları da Papaz Yanaros’du, baş-Anastenaris. Kökleri çok eski çağlara, Hıristiyanlık öncesine dayanan bir törenleri vardı; putlara tapılan dönemden beri sürdürülmekteydi. Köyün orta yerinde büyük bir ateş yakıyorlardı, köy halkı ilahiler söyleyerek çevresini sarıyorlardı, ellerinde *lyra*² ve gayda ile müzisyenler de gelince kilisenin kapısı açılıyor ve yalınayak *Anastenaris*’ler “atalar”ı Aziz Konstantinos ile anası Azize Eleni’nin eski ikonalarını kucaklarında sımsıkı tutarak törene başlıyorlardı. İkonalar da azizler gibi resmedilmemişlerdi, her zaman alışılmış olan dinsel hareketsizlik içerisinde değillerdi, altın giysileri sıyrılmış halde havaya sıçrayarak oynuyorlardı.

Onları görür görmez *lyra* ve gayda hırçınlaşıyor, ipini koparmış bir haykırış patlamasıyla köylüler bağırışıp çağrışmaya başlıyordu. Kadınların çoğu kendilerini yerden yere atıp üstlerini başlarını paralarken, *Anastena-*

1. (Yun.) Ateş üstünde yalınayak yürüyenler. (Ç.N.)

2. (Yun.) Klasik İstanbul kemençesi benzeri yaylı sazların Yunanca genel adı. (Ç.N.)

ris'lerin ardına sıralanıp çabuk adımlarla ilerlediği, başı çeken Papaz Yanaros da boynunu uzatmış yabanıl erotik şarkılar söylüyordu, sonsuzluğa girelim diye kapıyı bize açan –sağ olsun var olsun!– Kapıcı Ölüm'e. Alevler kutsanmış odunları iyice yakmış olup da korlar çıkırdamaya başladığında Papaz Yanaros bir sıçramada atlardı içine ve ardısıra da bütün kardeşler. Ateşteyürüyenler yanan kömürleri çiğneyerek oynamaya başlardı ve Papaz Yanaros eğilip korları avuçlar, sanki müminlere kutsanmış su serpermiş gibi şarkı söyleyerek bunları köylülere fırlattı. Peki ya ne demektir ki Cennet, sonsuz yaşam ve Tanrı? İşte, Cennet bu ateş, Tanrı da oynadıkları bu oyundu ve yalnızca bir an değil sonsuzlukta sürüp gitmekteydi!

Kutsal ateşin içinden çıktıklarında ne bacaklarında tütsülenmiş bir kıl ne de tabanlarında en ufak bir yanık olurdu. Yazın serin denizlerden çıkmış gibi ışıldardı gövdeleri.

Koca bir yıl, ruhlar bu kutsal ateşin ışığından aydınlandı; sevgi, barış ve mutluluk içinde olurdu insanlar, hayvanlar ve ekinler. Toprak verimli, Tanrı'nın bağışlığı boldu, başaklar insan boyunu aşar kutsal ürünlerinin bolluğundan zeytin ağaçlarının dalları eğilir, bostanların hepsinde sürüsüne bereket kavunlar, karpuzlar, kulaklı pirinçler, kavuzlu mısırlar olurdu... Bunca bolluğa karşın yozlaşmazdı bu insanlar; çünkü ruhun şişmanlayıp tam da et olacağı yerde ermişin yortusu gelip çatardı yine. Yine koca ateşler yakılır, köylüler kanatlanıp uçardı yeniden.

Ama birdenbire, ne diye? Niçin? Kimin yüzündendi ki? Büyük bir günah da çökmemişti köyün üstüne. Her zaman olduğu gibi yine köylüler kırk gün *Sarakosti* oruçlarını tutuyor, çarşamba ve cuma et ve balık yemiyor, şarap içmiyorlardı, her pazar kiliseye gidiyor, sunacaklarını

getiriyor, *kôlivo*'lar¹ yapıyor, günah çıkartıyor ve komün-yon alıyorlardı, ne kadınlar başlarını kaldırıp elin erkeğine bakıyor ne de erkekler başlarını kaldırıp elin kadınına bakıyordu; herkes Tanrı'nın yolunu izliyordu. Her şey yolundayken birdenbire, Tanrı sevgiyle üstüne eğildiği bu mutlu köye yüz çevirmiş, köy bir anda karanlığa gömül-müştü; ve bir sabah yürek parçalayıcı bir ses işitildi köyün meydanında: "Yurdu terkedin, yeryüzünün büyük güçleri çekip gitmenizi buyuruyor! Bütün Yunanlar Yunanistan'a; bütün Türkler Türkiye'ye! Çoluğunuzu çocuğunuzu, ka-rınızı, ikonalarınızı alıp gidin! Tam on gününüz var!"

Bir yas havası içinde inliyordu bütün köy, şaşkınlık içerisindeki kadınlar ve erkekler yukarı aşağı gidip geli-yor, duvarlara, tezgâhlara, köyün çeşmesine ve kuyularına veda ediyorlardı; deniz kıyısına iniyorlar, çakılların ve deniz kabuklarının üzerlerinde yuvarlanıyor, denize ve-da edip ağıtlar yakıyorlardı. Zor, gerçekten zordur ruhun alıştığı, bildiği sulardan ve topraklardan ayrılması. Ve bir sabah yaşlı papaz Damyanos, yalnız başına, tellal ve de genç Papaz Yanaros'a haber bile vermeksizin, gün doğ-madan kalkıp bütün köyü bir başına sırayla kapı kapı gezerek bağıryordu: "Yavrularım, Tanrı yardımcımız ol-sun, vakit geldi!"

Şafağın erken saatlerinden beri acı acı çalıyordu çanlar, bütün gece kadınlar hamur yoğurmuştu, erkekler yanlarında götürebilecekleri ne varsa evlerinden söküp taşıyordu koşuşturarak, yaşlı bir kadın bir orada bir bu-rada ağıtlar yakıyor, erkeklerse şişmiş gözlerle ona dönüp artık kessin diye bağıryorlardı. Ne yararı olacaktı ki artık gözyaşlarının? Tanrı böyle olmasını buyurmuş; varsın ol-sun da artık kurtulalım bu karmaşadan! Çabuk çabuk,

1. (Yun.) Hedikler, cenazede dağıtılmak için kaynatılmış buğday, bulgur, mısır vb. (Ç.N.)

ruhumuz yılmadan, daha bunun nasıl bir yıkım olduğunu iyice kavrayamadan olsun bitsin. Haydi arkadaşlar, çabuk el atın! Sürelim bir an önce fırına ekmekleri, dolduralım çuvallara unlarımızı, yolumuz çok uzun, yaşamak için bize ne gerekse yanımıza alalım, çanak çömlek, yastık döşek, kutsal ikonalarımızı, korkmayın kardeşler! Köklerimiz yalnızca burada yerin altında değil, beslendiği göğe dek uzanır ve işte bu nedendir ki soyumuz ölümsüzdür. Haydi *orsa* yiğitler, yüreklenin!

Hava esiyordu, mevsim kıştı, dalgalar hırçınlaşmış, yıldızsız gökyüzü bulutlarla dolmuştu. Köyün iki papazı yaşlı Damyanos ile karasakal Papaz Yanaros kilisenin içinde bir o yana bir bu yana gidip geliyor, ikonaları, kutsal şarap kadehini, gümüş İncil'i, altın işlemeli cüppeleri topluyorlardı; kubbede resmedilmiş Pantokrator İsa'nın altında dikilip tam da vedalaşıyorlardı ki yaşlı Damyanos'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve onun ilk kez bu denli kızgınlıkla baktığını, küçümseme ve öfkeyle dudaklarını büktüğünü ve elindeki İncil'i insanların tepesine atmaya hazırlandığı koca bir kaya parçası gibi tuttuğunu gördü.

Kafasını salladı yaşlı Damyanos; benzi soluktu, içe çökük yanaklarıyla yüzünde iki kocaman gözden başka bir şey kalmamıştı; oruç, dua ve insanlara duyduğu sevgi bütün gövdesini yiyip bitirmişti sanki. Korkuyla Pantokrator'a bakıyordu, bunca yıl bakıp da nasıl görememişti! Papaz Yanaros'a döndü: "Hep böyle sert miydi?" diye soracak oldu ama birden utanıverdi.

"Yorulдум, Papaz Yanare," dedi, "sen toplayıver yanımıza alacağımız ikonaları ve ötekileri de yakalım çoçuğum, Tanrı bizi bağışlayacaktır, yakalım ki gâvurlar murdar etmesinler bunları. Külleri de toplayıp köylüye dağıt, muskalık saklasınlar. Ben de kalkıp kapıları çalıp 'Vakit tamam!' diye bağıracağım."

Ah zavallı insan! Dağları yerinden oynatabilirsin, mucizeler yaratabilirsin ama bunun yerine gidip gübrenin, tembelliğin ve inançsızlığın içine batıyorsun! İçinde Tanrı var, Tanrı taşıyorsun da bilmiyorsun ki. Bunu ancak ölürken öğreniyorsun ama artık çok geç oluyor.

1940'lar. İkinci Dünya Savaşı yeni sona ermiştir. Yunan İçsavaşı'nın sarsıntıları Balkanlar'da, Epir bölgesindeki ıssız köylerden biri olan Kastelo'ya ulaşmaktadır. Köylülerin birçoğu dağa çıkıp komünistlere katılmıştır; Papaz Yanaros'un oğlu Kapetan Drakos da onlardan biridir. Kutsal Çile Haftası gelmek üzeredir, etrafını saran kan ve gözyaşının ortasında kalan Papaz Yanaros, bu zıt kutupları birbiriyle uzlaştırmaya uğraşmaya çalışacaktır.

Kardeş Katilleri, ülkesinde yıllar süren kanlı olaylara şahitlik eden Kazancakis'in 1949'da yazmaya başladığı ve ancak ölümünden sonra yayımlanabilmiş romanı. Girit'in düşünür ozanının kalemini kana bandırıp yazdığı bir tarih anlatısı.

"Siyasi ihtilaftan kurtulmak için, özgürlüğü için mücadele eden bir adamın hikâyesi."

Efimerida ton Syntakton

#İçsavaş #yunanistan #yakintarih #inanç #özgürlük #ikincidünyasavaşı #girit

Kapak resmi: Konstantinos Panorios

ISBN 978-975-07-5959-8

9 789750 759598

 CAN

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

roman